

2 TYDZIEŃ FILMU NIEMIECKIEGO

27.11 – 4.12.2015

Wykaz filmów:

Czas kanibali

Zeit der Kannibalen

Niemcy, 2013, 93 min.

Reżyseria: Johannes Naber, **Scenariusz:** Stefan Weigl, **Zdjęcia:** Pascal Schmit

Produkcja: Studio. T.V.Film, Berlin; w koprodukcji z WDR, Kolonia, ARTE, Strasburg; BR, Monachium

Obsada: Sebastian Blomberg, Devid Striesow, Katharine Schüttler

Pokazy festiwalowe: Berlinale 2014, Reykjavik 2014, SANFIC 2014, Maestra de Cine Europeo Ciudad de Segovia 2014, Hawana 2014.

Nagrody i wyróżnienia: Prix Europa 2014, Niemiecka Nagroda Filmowa 2015 (najlepszy scenariusz)

Öllers i Niederländer pracują jako menadżerowie dla jednej z europejskich korporacji, czerpiącej swoje dochody z działalności w krajach tzw. gospodarek wschodzących lub tych, które dopiero do takiego miana aspirują. Żyją w luksusowych hotelach, tu spotykają się z klientami, decydując często o ich losie, tu prowadzą telekonferencje ze swoimi zwierzchnikami, tu rozładowują swoje frustracje: Niederländer wyżywa się na hotelowym personelu, a Öllers płaci pokojówkom za seks. Opuszczenie klimatyzowanego, wyścielonego grubym dywanem i odgrodzonego od świata potrójnymi szybami pokoju nie wchodzi w grę. Kiedy nowa, przysłana przez centralę firmy koleżanka, kartkuje przewodnik i proponuje zwiedzenie miasta, obaj mężczyźni patrzą na nią, jakby chodziło o wyprawę na Marsa. Bianca ze swoim doświadczeniem pracy w organizacjach pozarządowych i społeczną wrażliwością wprowadza niepokój w wykreowaną, nierealną egzystencję swoich kolegów. Ale nie tylko ona. Z zewnętrznego, pozahotelowego świata dochodzą coraz częściej odgłosy strzałów, ulicznych zamieszek, wreszcie prawdziwej wojny, a ze świata biznesu nieoczekiwane zmiany związane ze sprzedażą firmy. Bezpieczny hotel staje się pułapką, z której, bez działającej karty kredytowej, nie ma ucieczki. A rebelianci już forsują zabarykadowane drzwi

Jesteśmy młodzi. Jesteśmy silni.

Wir sind jung. Wir sind stark.

Niemcy, 2014, 116 min., **Reżyseria:** Burhan Qurbani, **Scenariusz:** Burhan Qrbani, Martin Behnke

Zdjęcia: Yoshi Heimrath, **Produkcja:** UFA Fiction, Ludwigburg w koprodukcji z ZDF, Moguncja; ARTE Strasburg; cine plus, Berlin

Obsada: Devid Striesow, Jonas Nay, Trang Le Hong, Joel Basman

Pokazy festiwalowe: Rzym 2014, Hof 2014, Göteborg 2015, Sofia 2015, Tribeca 2015, Edynburg 2015, VOICES Wołogda, 2015, SANFIC 2015.

Nagrody i wyróżnienia: Nagroda Festiwalu SANFIC, AMC Best Editing & Sorriso Diverson Rzym; Nagroda Specjalna Międzynarodowego Jury Sofia, Niemiecka Nagroda Filmowa (najlepszy aktor drugoplanowy), Nagroda za Najlepszą Reżyserię VOICES Wołogda.

Akcja filmu Burhana Qurbaniego, którego rodzice przyjechali do Niemiec z Afganistanu, oparta jest na prawdziwych wydarzeniach, jakie miały miejsce w Rostocku w sierpniu 1992 roku. Po rauszu wywołanym nieoczekiwanym zjednoczeniem Niemiec i krótkotrwałym zachwytem konsumpcyjnym stylem życia zachodnich braci, większość mieszkańców byłej NRD czekała frustracją i rozczarowaniem. Tym między innymi tłumaczono wypadki w Rostocku, z niemal

dokumentalną dokładnością zrekonstruowane w filmie. Celem ataku jest blok znajdujący się nieopodal azylu, w którym mieszkają Wietnamczycy, sprowadzeni przed laty do NRD przez jej ówczesne władze. Został on podpalony przez kilku pozbawionych zajęcia młodych ludzi, wśród których znalazł się także syn miejscowego polityka. Nasilające się wcześniej akty przemocy wobec cudzoziemców spowodowały akcje wywiezienia ich w bezpieczne miejsce, jedynymi obcymi, jacy pozostali w mieście byli przybysze z Wietnamu i to oni padli ofiarą przemocy.

Labirynt kłamstw film w polskiej dystrybucji

Im Labyrinth des Schweigens

Reżyseria: Giulio Ricciarelli, **Scenariusz:** Elisabeth Bartel, Giulio Ricciarelli

Zdjęcia: Martin Langer, Roman Osin, **Produkcja:** Claussen+Putz Filmproduktion, Monachium; w koprodukcji z Naked Eye Filmproduktion, Monachium

Obsada: Alexander Fehling, André Szymanski, Federike Becht, Johannes Krisch

Pokazy festiwalowe: Toronto 2014, Zurych 2014, Les Arcs European Film Festiwal 2014, Pessac 2014, Hong Kong 2015

Nagrody i wyróżnienia: Nagroda Jury, Nagroda Jury Studenckiego i Nagroda Publiczności, Pessac; Specjalna Nagroda Jury i Nagroda Publiczności na festiwalu Les Arcs, Bawarska Nagroda Filmowa (najlepszy aktor).

Przełom lat 50. i 60. to w Niemczech czas powojennej odbudowy, cudu gospodarczego, czas zabawy, konsumpcji i zapomniania ze wszystkich sił o nazistowskiej przeszłości i jej zbrodniach. Johannes Radmann jest młodym prawnikiem zaczynającym karierę we frankfurckim sądzie od przerzucania akt. Przypadkiem jest świadkiem ostrej wymiany zdań pomiędzy swoim zwierzchnikiem a miejscowym dziennikarzem, w której ten ostatni żąda postawienia przed sądem byłego strażnika w Auschwitz, obecnie nauczyciela w pobliskiej szkole. Sprawa wydaje mu się interesująca i pomimo niechęci przełożonych widzi szansę na przeprowadzenie kryminalnego procesu. Wkrótce orientuje się, z czym ma do czynienia i jak gigantyczne są rozmiary przedsięwzięcia, z którym zamierza się zmierzyć. Jego jedynym sprzymierzeńcem w sądowych gmachach jest Fritz Bauer, prokurator generalny, który od dawna pragnie, aby wiedza o nazistowskich zbrodniach dotarła do publicznej świadomości. Postawienie przed sądem wojennych przestępców wymaga żmudnej sądowniczej pracy, której podejmuje się Radmann. Konfrontacja z ogromem zła nie pozostaje bez wpływu na młodego prawnika. Zostaje on zmuszony, podobnie jak całe jego pokolenie, do postawienia sobie pytania: „Czy mój ojciec także był mordercą?”.

Trwające 5 lat procesy nie zakończyły się masowym skazywaniem winnych i osadzaniem ich w więzieniu; w wymiarze karnym miały raczej symboliczny charakter. Sprawily jednak, że nikt więcej na pytanie o Auschwitz nie mógł odpowiedzieć – jak to ma miejsce na początku filmu – „Nigdy nie słyszałem”. Po raz pierwszy w historii naród odpowiedzialny za zbrodnie wojenne sam siebie postawił przed sądem.

Pani Müller musi odejść

Frau Müller muß weg

Niemcy, 2014, 88 min, **Reżyseria:** Sönke Wortmann **Scenariusz:** Lütz Hübner, Sarah Nemitz, Oliver Ziegenbalg, **Zdjęcia:** Tom Föhrmann

Produkcja: Little Shark Entertainment, Kolonia; w koprodukcji z Constantin Film Produktion, Monachium; SevenPictures Film, Unterföhring

Obsada: Gabriela Maria Schmeide, Mina Tander, Ken Duken, Anke Engelke.

Pokazy festiwalowe: Berlinale 2015

Nagrody i wyróżnienia: Bawarska Nagroda Filmowa 2014 (najlepszy scenariusz)

Tytułowa pani Müller to wychowawczyni ostatniej klasy podstawówki w Dreźnie. Pięcioosobowy komitet rodzicielski, upoważniony przez pozostałych opiekunów uczniów, umawia się w wolną od

lekcji sobotę z nauczycielką, aby poinformować ją, że żądają jej odejścia ze szkoły. Nie są zadowoleni z jej pracy: w klasie panuje niesprzyjająca nauce atmosfera, ona, jako wychowawczyni, jest przeciążona, a przez to ich dzieci nie osiągają satysfakcjonujących wyników w nauce i mogą nie dostać się do gimnazjum. Zaszokowana zarzutami nauczycielka próbuje się bronić, okazując się świetnym pedagogiem, który doskonale zna swoich podopiecznych. Jednak nie o merytoryczną dyskusję tu chodzi, ale o gimnazjalną promocję, której pani Müller może nie udzielić. Zdenerwowana postawą rodziców wychowawczyni opuszcza klasę, a nieprzyjemna atmosfera i świadomość, że ich zachowanie pozostawia wiele do życzenia, sprawia, że solidarna do tej pory grupa rozpada się. Puszczają wszelkie hamulce dobrego wychowania, na wierzch wychodzą skrywane frustracje, wstydlive problemy i wzajemne pretensje. Rodzice dowiadują się o sobie i swoich dzieciach rzeczy, których nie byli świadomi albo świadomie nie chcieli przyjąć ich do wiadomości.

Art War

Niemcy, 2013, 87 min., Film dokumentalny, **Reżyseria:** Marco Wilms, **Scenariusz:** Marco Wilms

Zdjęcia: Ali Khaled, Bashir Mohammed Wagih, Emanuele Ira, Abdelrhman Zin Elwin, Marco Wilms, **Muzyka:** Ramy Essam, Bosina i Wetrobots, Tonbüro Berlin

Produkcja: Heldenfilm Produktion, Berlin w koprodukcji z ZDF, Moguncja; ARTE, Strasbourg

Obsada: [Ganzeer](#), [Ammar Abo Bakr](#), [Mohamed Khaled](#), [Alaa Awad](#)

Pokazy festiwalowe: DOK Lipsk 2013, Biarritz 2014, Genewa 2014, Sofia 2015, Montreal 2015.

Nagrody i wyróżnienia: Honorary Mention, DOK Lipsk, 2013; Prix Tèlèrama, Biarritz, 2014; Prix Gilda Vieira de Mello, Geneva, 2014; Nagroda Jury, Montreal, 2015; Honorary Menton, Amnesty International, 2014.

Marco Wilms, autor tego niezwyklego dokumentu, przebywał akurat w Kairze, kiedy wybuch arabskiej wiosny doprowadził do obalenia dyktatury Mubaraka i dojścia do władzy Bractwa Muzułmańskiego z prezydentem Mursim na czele. Reżyser dokumentuje działania ulicznych artystów, którzy wykorzystują miejskie mury do walki o wolność, godność i demokrację. Za pomocą graffiti i wielkoformatowych malowideł dokumentują przestępstwa poprzedniego reżimu i protestują przeciwko państwu wyznaniowemu oraz wszelkim ograniczeniom, jakie niosą ze sobą jego rządy. Chcą swobody wypowiedzi, nie tylko artystycznej, i posiadania wolnej woli w wyborze swojej życiowej drogi. Niestety zapoczątkowany w 2011 roku przewrót wydaje się nie mieć końca. Po krótkich rządach Bractwa Muzułmańskiego i wymordowaniu wielu jego członków władzę siłą przejmuje armia, a to oznacza, że walka, choć prowadzona niekonwencjonalnymi metodami, wcale nie ma się ku końcowi.

Victoria film w polskiej dystrybucji

Niemcy, 2014, 140 min., **Reżyseria:** Sebastian Schipper, **Scenariusz:** Sebastian Schipper, Olivia Neergard-Holm, Eike Frederik Schulz, **Zdjęcia:** Sturla Brandth Grøvlen, **Muzyka:** Nils Frahm, DJ Koze, **Produkcja:** MoneyBoy w koprodukcji z WDR, Kolonia; ARTE, Strasburg; deutschfilm, Berlin; Radikalmedia., **Obsada:** Frederick Lau, Laila Costa, Franz Rogowski, Burak Yigit, Max Mauff.

Pokazy festiwalowe: Berlinale 2015, Istambuł 2015, Beaune 2015, Hong Kong 2015, Sydney 2015, Los Angeles 2015, Odessa 2015, Melbourne 2015, SANFIC Santiago 2015 Londyn 2015

Nagrody i wyróżnienia: Srebrny Niedźwiedź, Berlinale 2015 (zdjęcia); Nagroda Niemieckich Kin Arthouse 2015, Niemiecka Nagroda Filmowa (najlepszy film, reżyseria, aktor pierwszoplanowy, aktorka pierwszoplanowa, zdjęcia, dźwięk), Nagroda za Najlepszą Reżyserię, SANFIC 2015.

Victoria, dwudziestoparoletnia Hiszpanka, mieszka od kilku miesięcy w Berlinie, utrzymując się z pracy barmanki w kawiarni. Poznajemy ją, kiedy samotnie opuszcza nocny klub i na ulicy zostaje zaczepiona przez czterech młodych mężczyzn, próbujących namówić ją na kontynuację zabawy. Victoria, która nie mówi po niemiecku, nie odtrąca tych zaczepek i zaczyna przekomarzać się z

nowymi znajomymi. Ci proponują jej nietypowy spacer po nocnym Berlinie, w trakcie którego, wydarzy się wiele nieoczekiwanych wypadków, z napadem na bank i dramatyczną ucieczką włącznie.

Victoria, czwarty z kolei film w dorobku Sebastiana Schipperera, została nakręcona na jednym ujęciu kamery. Norweski operator Sturla Brandth Grøvlen filmuje bohaterów tej historii od momentu jej rozpoczęcia. Towarzyszy im przez cały czas trwania opowieści i we wszystkich miejscach, w których ona się toczy: w klubie, na ulicy, w samochodzie, w windzie, na dachu, w garażu, aż do nieoczekiwanego finału w hotelu. Dzięki temu zabiegowi widz ma poczucie, że jest naocznym świadkiem realnych wydarzeń podglądającym piątkę młodych ludzi, pozostając dla nich niewidocznym. Pomimo, że film w dużej mierze jest efektem aktorskiej improwizacji, a sama jego akcja została przez reżysera tylko zarysowana, ogląda się go z zapartym tchem, śledząc z podziwem niespodziewany rozwój fabuły i zwroty akcji. Ten niekonwencjonalny sposób realizacji przyniósł filmowi nie tylko wspaniałe recenzje, ale także wiele nagród, w tym Niemiecką Nagrodę Filmową we wszystkich najważniejszych kategoriach i Srebrnego Niedźwiedzia za zdjęcia na tegorocznym Berlinale.

Elixir

Niemcy, Australia, 2015, 111 min., **Reżyseria:** Brodie Higgs, **Scenariusz:** Brodie Higgs, Anya Watroba, **Zdjęcia:** Michał Englert, **Muzyka:** Daniel Wohl, **Produkcja:** Rekso Bodonyi, Brodie Higgs, Suzanne mann, Stuart Scowcroft, Paul Zischler, **Obsada:** Swann Arlaud, Natasha Petrovikj, Sebastian Pawlak, Mateusz Kościukiewicz, Spite Erce.

Pokazy festiwalowe: Berlinale 2015, Melbourne 2015.

André jest właścicielem mieszkania położonego na terenie starej, berlińskiej fabryki, w którym stworzył artystyczną kolonię. On sam przebywa tu od 15 lat, pozostali lokatorzy w zależności od potrzeb i projektów, jakie właśnie realizują. Wszyscy działają w tak zwanych przemysłach kreatywnych i próbują znaleźć swoje miejsce w niemieckiej stolicy. Przyjechali tu z różnych krajów, podobnie jak aktorzy, którzy wcielili się w ich role. Międzynarodowa jest także ekipa realizatorów filmu, a sam reżyser jest mieszkającym w Polsce Australijczykiem. Bohaterowie filmu, jak wielu współczesnych artystów, chcieliby żyć z twórczości i próbuje oprzeć się wszechobecnej komercji. Aby zmanifestować swoje anarchistyczne poglądy w tej kwestii i skonsolidować rozpadającą się grupę, postanawiają przygotować akcję, która ma zakłócić pokaz mody sławnego i bogatego projektanta, Malcoma McLarena.